Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 23

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.—Ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ.—Λιποταξίαι ναυτῶν.—Οἱ χρυσοθῆραι καὶ τὰ χρυσωρυχεῖα

Ἂς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρίκον, τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον εὑρίσκεται ἤδη ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Αὐτὴ ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἔνδοξον ἡ ἀνακάλυψις τῶν χρυσωρυχείων, ἦτο ἄλλοτε χωρίον ἀσήμαντον. Ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν Νέαν Καλιφορνίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1542 ὁ Ἱσπανὸς Καβρίλιο, καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ τριανταὲξ ἔτη ὁ διάσημος Ἄγγλος θαλασσοπόρος Δράκ. Ἡ Ἱσπανία τὴν κατέλαβε κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Ἀφοῦ διετέλεσε πολὺν καιρὸν ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ, ἡ Καλιφορνία κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ περιελήφθη εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν των. Ὁ πληθυσμός της, ἐνῷ ἦτο τότε 160,000 ψυχαὶ τὸ πολύ, σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 500,000.

Τὸ Μοντέρεθ, ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς Καλιφορνίας, ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν τίτλον της εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ἡ πόλις λοιπὸν αὐτή, κειμένη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἅγιος Φραγκίσκος, δὲν εἶχε κατὰ τὸ 1847 παρὰ 4 ἕως 5 χιλιάδας κατοίκους. Σήμερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 200,000 ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους λιμένας τοῦ κόσμου, καὶ ἔχει μῆκος εἰκοσιπέντε λευγῶν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ πολλοὺς μικροτέρους λιμένας καὶ ὁρμίσκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε οἱ λιμένες τῆς Ἁγίας Κλάρας καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέχει ἐπίσης πολλὰς νήσους, ὡς τὴν νῆσον τῶν Ἀγγέλων καὶ τὴν Μολάττην.

Ἡ πόλις κεῖται εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου λιμένος. Τὴν βλέπετε πρὸς τὰ δεξιὰ καθὼς περνᾶτε τὸ στενὸν ἢ τὸν πορθμίσκον, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Χρυσῆ Θύρα.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθασαν οἱ ταξειδιῶταί μας εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἀνάστατος ἀπὸ τὸν πυρετὸν τοῦ χρυσοῦ. Εἶχαν πρὸ ὀλίγου ἀνακαλυφθῆ τὰ χρυσοφόρα μεταλλεῖα, καὶ οἱ ἐργάται καθὼς καὶ οἱ τυχοδιῶκται ἔτρεχαν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἔβλεπαν ὅλοι ὄνειρα, καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἐπλούτιζαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν χωρὶς νὰ κοπιάσουν, χωρὶς νὰ ἐργασθοῦν. Ἐγίνετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα μὲ σάκκους γεμάτους ἀπὸ χρυσόκονιν καὶ π ε π ί τ α ς (κομμάτια χρυσοῦ)· ἀλλὰ ἐλησμονοῦσαν τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν εὕρῃ ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν ἀθλιότητα, τὸν πυρετὸν καὶ πολλάκις τὸν θανατον. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι.

Πολλὰ πλοῖα, ἀραγμένα εἰς τὸν λιμένα, δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι δὲν εἶχαν πληρώματα· οἱ ναῦται εἶχαν δραπετεύσῃ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα. Δι' αὐτό, ὁ πλοίαρχος Ταγκὺ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ βγάλῃ τὸ ἑξῆς λογίδριον εἰς τοὺς ἀνθρώπους του:

«Παιδιά μου, ἂν, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον ἢ εἰς τὸν Παναμᾶν, σᾶς ἔλεγα ὅτι εὑρῆκα ναύτας μὲ τὸν μισὸν μισθὸν καὶ ὅτι ἐσκόπευα νὰ βγάλω σᾶς ἔξω καὶ νὰ πάρω ἐκείνους εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ με κατηγορούσατε ὡς ἄνθρωπον κακόπιστον, καὶ δικαίως θὰ μου ἐλέγατε ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀθετήσω τὰς ὑποχρεώσεις τῆς συμφωνίας ποῦ ἐκάμαμεν εἰς τὴν Χάβρην. Λοιπόν, ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς μὲ ἀφίσῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μεταλλεῖα, θὰ παραβῇ τὸν λόγον του καὶ θὰ γίνῃ ἄξιος τῆς περιφρονήσεως τῶν συντρόφων του. Γνωρίζω ὅτι εἴσθε ὅλοι λαμπρὰ παλλικάρια, πραγματικοὶ θαλασσινοί, καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον σας. Κ' ἐσῶ, ὅπως παντοῦ, θὰ σας ἀφίνω νὰ βγαίνετε ἔξω, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τιμή σας θὰ σας ἐμποδίσῃ νὰ λιποτακτήσετε ἀπὸ τὸ πλοῖον σας.»

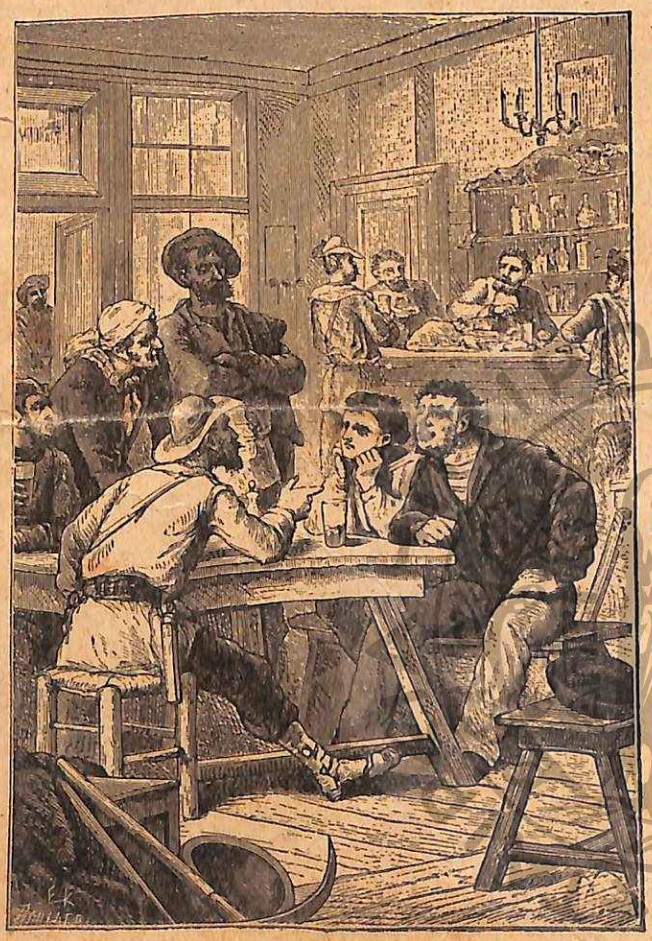

«Ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν εἰς μίαν ταβέρναν.» (Σελ. 178. στ. α'.)

Οἱ ναῦται ὡρκίσθησαν ὅτι θὰ ἐγύριζαν ἀνελλιπῶς εἰς τὸ καράβι.

Ἐκράτησαν τὸν λόγον των πραγματικῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βερνάρδον καὶ ἕνα ἄλλον ναύτην, ποῦ δέν του ἔκοβε πολὺ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Ἱερώνυμος Σορνῖνος. Οἱ δύο αὐτοὶ ἔτυχε κατὰ δυστυχίαν νὰ συναντηθοῦν εἰς μίαν ταβέρναν μὲ μίαν συμμορίαν χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἔβγαινε χρυσὸς καὶ εἶχαν φέρει ἀπὸ ἐκεῖ πλούσια κέρδη.

Τὰ πράγματα ποῦ διηγοῦντο, τόσον ἄναψαν κ' ἐφλόγισαν τὴν φαντασίαν τοῦ Βερνάρδου καὶ τοῦ Ἱερωνύμου, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὰ μεταλλεῖα.

Ἐβοκίμασαν νὰ παρασύρουν μαζί των καὶ τὸν Ἀνδρῖκον, ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰ λόγια των.

—Βλάκα, τοῦ εἶπεν ὁ Βερνάρδος, συλλογίσου μονάχα πῶς θὰ γυρίσης μὲ τὲς τσέπες σου γεμάτες ἀπὸ μάλαμμα γιὰ νὰ στείλης στὴ μάννα σου καὶ τὲς ἀδελφές σου.

—Ἀλήθεια λές, εἶπε μὲ ἕνα στεναγμὸν ὁ Ἀνδρῖκος, ἀλλὰ θυμήσου καὶ σὺ τί μας εἶπε χθὲς ὁ καπετάνιος.

—Μπᾶ! κουταμάρες. Δὲν κυττᾷς τί κάνουν οἱ ναῦτες τῶν ἄλλων καραβιῶν;... Ἔλα μαζί μας, πᾶμε!

—Ὄχι, ἀπήντησε μὲ σταθερότητα ὁ Ἀνδρῖκος· τὸ καθῆκόν μου λέγει νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ θὰ μείνω.

—Τοὐλάχιστον, μὴν πᾷς καὶ μας προδώσης, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος.

—Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν εἶνε φόβος, εἶπεν ὁ Βερνάρδος.

Ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἀνδρῖκον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔφυγαν λαθραίως.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ παίρνει κακὸ δρόμο, ἐμουρμούρισεν ὁ πλοίαρχος ὅταν ἀντελήφθη τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βερνάρδου. Ἂν ὁ πατέρας του ἔζοῦσε, τί 'ντροπὴ γι' αὐτόν!

Ὡς εἴπαμεν προηγουμένως, ὁ κ. Βιλλιὲρ ἦτον ἀντιπρόσωπος μιᾶς μεγάλης ἐμπορικῆς Ἑταιρείας, καὶ ἡ Καλιφορνία τῷ παρουσίαζε εὐρύτατον πεδίον πρὸς μελέτην.

—Νομίζετε ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν δεκαπέντε ἡμέρας ἐδῶ, χωρὶς νὰ λιποτακτήσουν οἱ ναῦταί σας; εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον Ταγκύ.

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, τώρα εἰμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ δι' αὐτούς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πίστις τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ, θά τους δώσω τὴν ἄδειαν νὰ ἐργασθοῦν διὰ λογαριασμόν των ἔξω εἰς τὴν πόλιν· θὰ βγαίνουν μὲ τὴν σειράν των.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἐργατικοὶ ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Οἱ ὑπηρέται τῶν καφφενείων ἐπαίρναν ἕως 80 φράγκα τὴν ἡμέραν. Οἱ ξυλουργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι τεχνῖται ἔκαμναν μεροκάματα 120 φράγκων. Ὡς χαμάλης, ἠμποροῦσεν ἕνας γερὸς ἄνδρας νὰ κερδίσῃ εὔκολα καμμιὰ ἐξηνταριὰ φράγκα.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ φαγώσιμα καὶ τὰ ἐνοίκια εἶχαν τιμὰς ἀναλόγους· ἐπομένως τὰ κέρδη ἦσαν πραγματικῶς πολὺ κατώτερα παρ' ὅσον ἐφαίνοντο.

Ἡ καλὴ διαγωγὴ καὶ ἡ τιμιότης πάντοτε ἐκτιμῶνται εἰς κάθε τόπον, καὶ δι' αὐτὸ οἱ ναῦται τοῦ Ζὰν-Μπὰρτ εὑρῆκαν γρήγορα ἐργασίαν μὲ καλοὺς ὅρους.

Ὁ Τζανῆς ἐπῆγεν εἰς τὸ μαγαζὶ ἑνὸς ξυλουργοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδιδε 60 φράγκα τὴν ἡμέραν. Ὁ Νορζὲκ ἔγινεν ἀχθοφόρος, καὶ ὁ Φλατάκ, ποῦ ἦτον ἐπιτήδειος σὰν τὴ μαϊμοῦ, ἔγινε πλανόδιος κουρεύς· τοῦ ἔτυχαν ἡμέραι ποῦ ἐκέρδισεν ἕως 200 φράγκα.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἀνδρῖκον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τοὐλάχιστον δύο χρόνια μεγαλήτερος παρ' ὅσον ἦτο πραγματικῶς, ἔγινε ὀψοκομιστὴς καὶ ἐκαμνε θελήματα εἰς τὴν πόλιν. Ὁ ξυλουργὸς τοῦ πλοίου τοῦ κατεσκεύασε ἕνα εἶδος χαμαλίκας εἰς τὸ ἀνάστημα του· καὶ ὁ μοῦτσος, μὲ τὴν δραστηριότητα, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα του, γρήγορα ἀπέκτησε καλὴν ὁπωσδήποτε πελατείαν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐκάθητο εἰς τὴν συνειθισμένην θέσιν του, εἰς τὴν προκυμαίαν, ἕνας ἄνθρωπος, φαινόμενος ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα καὶ φορτωμένος ὡς φορτηγὸν ζῷον, ἐστάθη ἐμπρός του.

Ἂν καὶ μισομεθυσμένος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε κακὴν ὄψιν. Ἐφαίνετο ὡς πρώην ναυτικός. Τὸ γέλιο του ἦτο μὲν λιγάκι χονδρὸ καὶ ζῳῶδες, ἀλλὰ ἐφανέρονε καλὴν ψυχὴν καὶ ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην.

—Παιδί μου, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρῖκον, ξεύρεις κανένα μέρος ὅπου, νὰ μπορῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει τὸ δισάκκι του γεμάτο χρυσάφι, νὰ στολισθῇ καὶ νὰ 'ντυθῇ μὲ ροῦχα ποῦ νὰ εἶνε πρώτης τάξεως;

—Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος. Εἰς τὸ μεγάλο κατάστημα τῶν Μελβὶλ καὶ Συντροφίας! θὰ εὕρετε ὅ,τι θέλετε.

—Περίφημα! Πᾶμε λοιπὸν νὰ με ὁδηγήσης.

—Μάλιστα, κύριε.

Ἐνῷ ἐπήγαιναν, ὁ χρυσωρύχος διηγήθη εἰς τὸν Ἀνδρῖκον ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ ὀρυχεῖα, ὅπου ἐντὸς ἕξ μηνῶν εἶχε μαζέψῃ χρυσὸν ἀξίας 80,000 φράγκων.

— Τώρα, εἶπε, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα νὰ θελήσω θά το ἔχω, καὶ θὰ καλοζήσω σὰν ναύαρχος.

—Εἶσθε πολὺ εὐτυχής, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος καὶ ἀναστέναξεν.

—Θά σου ἄρεσε κ' ἐσένα νὰ κερδίσης χρήματα, αἴ, φιλαράκο μου;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ!

— Καὶ τὶ θὰ τἄκαμνες;

— Θά τα ἔστελνα στὴ μητέρα μου καὶ στὲς ἀδελφές μου.

Ὁ χρυσωρύχος ἐσταθη.

—Τὸ ξέρεις πῶς ἐσὺ ἀξίζεις πειότερο ἀπὸ μένα; Ἔχω κ' ἐγὼ μιὰ φτωχὴ γρηὰ μητέρα πούμε περιμένει ἐκεῖ κάτω, καὶ δέν την ἐσυλλογίσθηκα καθόλου.

—Τώρα ποῦ εἶσθε πλούσιος, πρέπει νὰ πᾶτε νά την δῆτε, εἶπε τὸ ναυτόπουλο.

—Θὰ πάω πρῶτα νὰ κάμω ἄλλη μιὰ ἐκστρατεία ἕως τὰ χρυσωρυχεῖα. Γνωρίζω ἕνα μέρος, ὅπου εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μαζέψω ἐπάνω ἀπὸ πενῆντα λίτρες χρυσάφι.

—Ναί, μὰ ἡ μητέρα σας, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τί θ' ἀπογίνῃ;

Ὁ χρυσοθήρας ἐσταμάτησε πάλιν.

—Ὁ μικρός ἔχει δίκηο, ἐψιθύρισεν· εἶμαι ἕνας ἄκαρδος. Δὲν ἀξίζω μιὰ πεντάρα. Περίμενε, μικρέ.

Ἔλυσεν ἕνα πλατὺ ζωνάρι ποῦ εἶχε τυλιγμένο γύρω στὴ μέση του, στὴν μπλούζα του ἀποκάτω, καὶ ἔβγαλε ἕνα μαῦρο καὶ λερωμένο σακκοῦλι, γεμάτο ἀπὸ χρυσόκονιν.

— Ἐδῶ εἶνε χρυσάφι γιὰ 12,000 φράγκα, εἶπε. Φύλαξέ μού το, γιὰ νὰ τὸ στείλω στὴ γρηὰ μου τὴ μάννα.

— Ἀμέσως θὰ τὸ στείλετε;

—Ὦ! ὄχι, σκοτούρα ἔγινες! Ἔχω μιὰ δίψα τώρα . . . καὶ ἔπειτα θέλω νὰ βάλω τὰ καλά μου· θά τα διορθώσουμε τὰ ἐπίλοιπα ἅμα ψουνίσω. Νά, πάρε καὶ σὺ μιὰ οὐγγία (80 περίπου φράγκα), νά τη δώσης τῆς μητέρας σου. Καὶ τώρα, πᾶμε!

Καθ' ὁδόν, ὁ χρυσοθήρας, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Λετουρέ, ἐσταμάτησεν ἀκόμη εἰς δύο ἢ τρία μπὰρ-ρούμ, ὅπως λέγουν οἱ Ἀμερικανοὶ τὰ καπηλεῖα ὅπου πωλοῦν δυνατὰ ποτὰ καὶ οἰνοπνεύματα.

Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἐμπορικόν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκρατεῖτο στὰ πόδια του. Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, οἱ ἔμποροι καθημερινῶς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τοιούτου εἴδους πελάτας καὶ ἤξευραν πῶς νά τους φερθοῦν.

Τὸν ἔντυσαν κατακαίνουργα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀντὶ τῆς μετρίας πληρωμῆς 380 δολλαρίων (1900 φράγκων). Οἱ ἐμποροϋπάλληλοι πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐκρατοῦσαν τὰ παληόρουχα τοῦ πελάτου μαζὶ μὲ τὴν ζώνην του, ἀλλὰ αὐτός, μ' ὅλην τὴν μέθην του, δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν χρυσόν του.

Ἐνῷ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὁ Ἀνδρῖκος παρετήρησε δύο ἄνθρώπους ποῦ ἐστέκοντο εἰς τὴν θύραν, ὡς νὰ ἐπερίμεναν κάποιον. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχεν

ἰδῇ ἐκεῖνα τὰ δύο πρόσωπα εἰς τὸν δρόμον, ὅταν δὲ τὰ ξαναεῖδε ποῦ ἔτρεχαν κατόπιν των, μερικαὶ ὑποψίαι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ποῦ συνώδευε, πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Μᾶς ἐπῆραν τὸ κατόπιν δύο ἄνθρωποι, καὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν καλοὺς σκοπούς.

—Αὐτοί, ἀπήντησεν ὁ χρυσοθήρας, τὸν ὁποῖον ἡ μέθη του ἔκαμνε νὰ τα βλέπῃ ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, αὐτοὶ εἶνε φίλοι. Στάσου νὰ 'δῆς.

Ἐπλησίασε τοὺς ἀγνώστους καί τους ἐπροσκάλεσε νὰ πᾶνε νὰ πιοῦν μαζὶ εἰς τὸ πρῶτον μπὰρ-ρούμ ποῦ θὰ εὕρισκαν εἰς τὸν δρόμον των.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ προθύμως. Ἐκάθησαν εἰς τὸ ποτοπωλεῖον, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπέμειναν πολὺ νὰ κεράσουν τὸν Ἀνδρῖκον· ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ βάλῃ ἔστω καὶ μιὰ σταλαγματιὰ εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ νύκτα ἐν τούτοις ἐπλησίαζε, καὶ εἶνε γνωστὸν πόσον γρήγορα σκοτεινιάζει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆς. Ὅταν ἡ παρέα ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ποτοπωλεῖον, ἦτο θεοσκότεινα πλέον. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγνώστους ἔπιασε μπράτσο ἀπὸ τὰ δεξιὰ τὸν Λετουρέ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τ' ἀριστερά, καὶ ἐπήγαιναν καὶ οἱ τρεῖς κ' ἐτραγουδοῦσαν, ὁ Λετουρὲ γαλλικὰ καὶ οἱ συντροφοί του ἀγγλικά. Ὁ Ἀνδρῖκος ἔτρεχε κατόπιν των, ἀνήσυχος καὶ σκεπτικός, διότι ἐμάντευεν ὅτι αὐτοὶ οἱ δῆθεν φίλοι τοῦ καϊμένου τοῦ χρυσοθήρα εἶχαν σκοπὸν νὰ τον γδύσουν.

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς, παιδί μου, τῷ εἶπαν δύο ἢ τρεῖς φορὰς, δέν σε χρειαζόμαστε.

Ὁ μικρὸς δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε, ἀλλά, ἂν καὶ κουρασμένος, ἀκολουθοῦσε πάντα τοὺς τρεῖς ἄνδρας.

Μ' ὅλην τὴν μέθην του, ὁ Λετουρὲ εἶχε διατηρήσῃ εἰς τὴν μνήμην του τὴν ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν τοῦ χρυσοῦ ποῦ εἶχε παραδώσῃ εἰς τὸ ναυτόπουλο.

Ἔστρεφε κάποτε καὶ ἐψιθύριζε μερικὰ μπερδευμένα λόγια διὰ τὸ σακκοῦλί του.

—Τί λέγει; ἠρώτησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

—Τί νὰ πῇ; ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῖκος, εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἔξαφνα μία ἰδέα· μιλεῖ γιὰ ἕνα μεγάλο σάκκο μὲ χρυσῆ σκόνη ποῦ ἄφησε σ' ἕνα χαμάλη πρὶν νὰ πάῃ στὸ ἐμπορικό, καὶ θέλει ὡς φαίνεται νὰ τον ξαναπάρῃ.

— Καὶ εἶνε πολὺ μεγάλος αὐτὸς ὁ σάκκος;

—Ὦ! μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος· τόσος μεγάλος!

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfrd de Bréhat.]

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ ΠΕΡΙ... ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ καὶ μία ἐπιστολὴ «πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα», ἡ ὁποία μ' ἔκαμε νὰ γελάσω μὲ τὴν καρδιά μου. Φαντασθῆτε ὅτι ἕνας μικρός μας φίλος,—μὰ πολὺ μικρός, διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε περισσότερον ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν, — μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν «σταφιδοφόρον ἐπαρχίαν» του, καὶ μ' ἐρωτᾷ τί γνώμην ἔχω περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς σταφίδος! Εἶμαι μονοπωλιακὸς ἢ ἀντιμονοπωλιακός; Ἐγκρίνω τὴν σύμβασιν ὅπως ἔχει, ἢ παραδέχομαι τὰς τροποποιήσεις; Καὶ τὶ φρονῶ; Θὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἢ ὄχι; Καὶ τί στάσιν πρέπει νὰ τηρήσουν οἱ σταφιδοπαραγωγοὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας; Νὰ καθήσουν ἥσυχοι, ἢ νὰ ἐκστρατεύσουν ἔνοπλοι εἰς τὰς Ἀθήνας;!!

Ναί, ἐγέλασα μὲ τὴν καρδιάν μου... Καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐρωτῶντος, καὶ διὰ τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐρωτωμένου... Τί εἰμπορῶ νὰ ἠξεύρω ἐγὼ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ μονοπωλίου; Μήπως εἶμαι τραπεζίτης, ἔμπορος, κτηματίας, οἰκονομολόγος; Καὶ πάλιν τί ἐνδιαφέρεται διὰ τέτοια σοβαρὰ πράγματα ἕνας μικρὸς μαθητής, ὥστε νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς καὶ νὰ συλλέγῃ γνώμας; Μήπως εἶνε βουλευτής, καὶ πρόκειται νὰ ψηφίσῃ τὴν σύμβασιν καὶ θέλει νὰ φωτισθῇ διὰ νὰ δώσῃ ψῆφον κατὰ συνείδησιν;

Πολὺ περίεργα πράγματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Γελῶ καὶ πάλιν σοβαρεύομαι. Διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς ἕνα παιδὶ εἶνε δυνατὸν νὰ σκοτίζεται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, διὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὸ πολὺ-πολὺ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε ἀμέριμνα καὶ εὐτυχῆ... Ὡραία εὐτυχία, νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰ μαθήματά του, τὰς ἐξετάσεις του, ὅλας τὰς ἀρκετὰ σοβαρὰς φροντίδας αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, καὶ πρὸς ἐπίμετρον νὰ μὴ κοιμᾶται, ἀγωνιῶν καὶ διὰ τὴν σύμβασιν τοῦ μονοπωλίου! Καὶ δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν αὐτὴν πάσχομεν ὅλοι οἱ Ρωμιοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἡ πρόοπτος ἐπιστολὴ τοῦ μικροῦ μου φίλου εἶνε ἁπλῶς ἕνα σύμπτωμα. Δὲν περιοριζόμεθα εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κύκλου μας· δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ «ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη»· δὲν ἐννοοῦμεν νὰ φροντίζωμεν μόνον δι' ὅσα πρέπει νὰ μας ἐνδιαφέρουν· ἀναμιγνυόμεθα εἰς ὅλα: εἰς τὴν πολιτικήν, εἰς τὰ στρατιωτικά, εἰς τὰ ναυτικά, εἰς τὰ οἰκονομολογικά. Δὲν παρουσιάζεται ζήτημα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ὡσὰν νὰ ἤμεθα οἱ μόνοι ἁρμόδιοι, οἱ μόνοι κατάλληλοι νὰ τὸ λύσωμεν. Καὶ θεωροῦμεν ὡς κάτι ἐξευτελιστικὸν καὶ ταπεινωτικὸν τὸ νὰ μὴν ἔχωμεν γνώμην, τὸ νὰ ὁμολογοῦμεν εἰλικρινῶς ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. Ἔτσι ἐσυνείθισαν καὶ τὰ παιδιά μας, καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς «μικροὺς πολίτας» νὰ γίνωνται ἐμπαθεῖς διὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπέχουν τόσον πολὺ ἀπὸ τὰ βιβλία των, τὸ σχολεῖόν των, τὸ τόπι των, τὰς διασκεδάσεις των καὶ τοὺς μολυβένιους των στρατιώτας, ὅσον ἀπέχει καὶ ἡ ὡραία ἡλικία των ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν λευκῶν τριχῶν, τῶν σκέψεων καὶ τῶν φροντίδων.

«Περιμένω ἀνυπομόνως τὴν ἀπαντησίν σας, κύριε Φαίδων· σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, θερμότατα, νὰ μᾶς εἰπῆτε καὶ σεῖς τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος...»

Ἄχ, νὰ μὴ σ' ἔχω ἐδῶ, μικρὲ ἐπιστολογράφε, νὰ σοῦ τραβήξω ὀλίγον ταῦτι καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω. «Ἐσύ, παιδί μου, νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου. Ἀφῆνε τοὺς μεγάλους νὰ κάμνουν τὴν ἰδικήν των. Ἂν ψηφισθῇ ἢ ὄχι ἡ σύμβασις, ἂν θὰ βλάψῃ ἢ ὄχι τὴν σταφίδα, σὺ δὲν θὰ ἔχῃς καμμίαν, ἀπολύτως καμμίαν εὐθύνην. Θὰ τὴν ἔχῃς ὅμως ὁλόκληρον, ἂν τυχὸν δὲν προβιβασθῆς φέτος εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἢ ἂν προβιβασθῆς μὲ βαθμὸν ὄχι ἄξιον πολλῶν συγχαρητηρίων.»

Αὐτὴ εἶνε, καθαρὰ καὶ ξάστερα, ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ μονοπωλίου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Ἔρχεται ὁ Δεκέμβριος.

Τὰ δένδρα γίνονται ἔξαφνα κατάσπρα, καὶ νομίζεις πῶς κάποιο χέρι τὰ πῆρε κ' ἐχάθησαν. Τὰ σπουργίτια τραγουδοῦν τὴν πεῖνά των σ' ὅλους τοὺς μουσικοὺς τόνους. Ἀλλὰ τὸ γνωρίζουν τὰ τσακόνες χωρὶς νὰ τὰ λυπῆσαι καὶ εἰρωνικὰ τοὺς λέγει:

—Σπουργιτάκια, σᾶς στρώνω τὸ τραπεζομάνδηλο νὰ φᾶτε!

Ἔρχεται ὁ Ἀπρίλιος.

Ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε, ἡ ἀσπράδα ἁπλόνεται ἄφθονη. Ἀσπράδα τῶν λουλουδιῶν. Ἀλλὰ τὰ σπουργίτια πονηρά, ἂν καὶ σπουργίτια, φαντάζονται πῶς εἶνε νέα παγίδα, καὶ δὲν ζυγόνουν. Δὲν γελιοῦνται δεύτερη φορά, αὐτά.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀσπράδα, εἶνε χωρὶς ἄλλο πάλι χιόνι!

Λέγουν . . .

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε ἡ Σταχτοπούτα;

[Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο θαυμάσια εἰς τὴν ὑγείαν της· ἀλλ' ἄφισε νά της ξεφύγῃ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑσπέρας, ὅτι εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὴν ὄρεξίν της ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ἀπό τινων μηνῶν δὲν ἔτρωγε πλέον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ χορτάσῃ· καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀδυνατίσῃ. Εἴδατε τρέλα, καλέ! Τὴν ἐμάλωσα, ἐννοεῖται· ἀλλὰ λίγο τὴν ἔμελε. Ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νά της εἰπῶ ὅτι εἶχε ἀδυνατίσῃ, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἠθέλησε νά μου ὑποστηρίξῃ, ὅτι αὐτὸ ἦτο θρίαμβος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης! Ὡραῖος θρίαμβος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ οἱ πόνοι τοῦ στομάχου ποῦ ἀπέκτησεν, εἶνε τάχα καὶ αὐτὸς θρίαμβος τοῦ πνεύματος; Εἶνε ἡ ἐκδίκησις μᾶλλον τοῦ στομάχου της ποῦ τόσον τον ἐκακομεταχειρίσθη. Ἀλλ' ἂς ἀλλάξωμεν θέμα ὁμιλίας. . .

«Ἡ Εὐρυδίκη διεσκέδασεν ὅλο τὸ ἀπόγευμα μὲ τοὺς πελάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλεγε διὰ νά τους γελάσῃ τάχα, ἐξ αἰτίας τῆς Πρωταπριλιᾶς, νὰ κυττάξουν «τὸ ψαλάκι ποῦ ἤτανε στὸ δέντλο ἀπέναντι.» Ὅλοι εἶχαν ξεκαρδισθῆ στὰ γέλια μὲ τὸ ἀστεῖόν της, ἐκτὸς τῆς μὶς Ο' Νεῖλ, ἡ ὁποία ἠθέλησε σοβαρότατα νά την διδάξῃ, ὅτι τὰ ψάρια δὲν ἀνεβαίνουν ποτὲ ἐπάνω στὰ δένδρα (σὰν νὰ μὴν τὸ ἤξευρε καὶ ἡ Εὐρυδίκη τόσον καλὰ ὅσον αὐτή,) καὶ τῆς το εἶπε μὲ τέτοιον τόνον ὥστε τὴν ἔκαμε νά την πιάσουν τὰ κλάμματα. Ἦτον ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποῦ ἔπρεπε νά την κοιμίσω, καὶ δὲν ἤξευρα τί νὰ φαντασθῶ διὰ νά την παρηγορήσω. Ἐπιτέλους, ἐπειδὴ ἦτο Πρωταπριλιά, καὶ ἕνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα ἦτο ἡ αἰτία ὅλης τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, τῆς ἐπρότεινα νὰ παίξωμε ἕνα παιγνίδι τῆς Ξένης, καὶ μ' αὐτὸ ἠμέρωσεν ἀμέσως. Ἀντὶ δηλαδὴ νά την βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Ξένης, ὅπως αὐτή μοῦ εἶχεν εἰπῆ, ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν τῆς Εὐρυδίκης ἕνα μαξιλάρι καὶ στὴν ἄκρη του ἕνα σκουφάκι. Κατόπιν ἐκοίμισα τὴν Εὐρυδίκην εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Νάνσης, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπάνω δωμάτια. Δὲν ὑπώπτευα κἂν ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμα θὰ ἔπαιζε καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ζωήν! . . .

Ἡ Ξένη ἔπλυνε-ἔπλυνε τὰ πιάτα, καὶ δὲν εἶχε τελειωμό· εἶχα λοιπὸν τὸν καιρὸν νὰ σκαρώσω τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖον μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πάγκον τοῦ μαγαζιοῦ, χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρόν.

«Ἐκουβεντιάζαμεν ἥσυχα καὶ εὔμορφα, ἡ Ξένη καὶ ἐγώ, ἀφοῦ ἐκλείσαμεν τὸ μαγαζί, ὅταν ἡ Βιργινία Κούρτις ἦλθε τρεχάτη νά μας εἰπῇ νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κηρίωνά της, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ πρὸ ὀλίγου. Ὁ κηρίων εἶνε φυτὸν πολὺ σπάνιον, τὸ ὁποῖον ἀνθίζει τὴν νύκτα, καὶ μάλιστα δὲν ἀνθίζει παρὰ μίαν μόνην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του. Θὰ ἦτο λοιπὸν μεγάλη συνάθροισις εἰς τῆς Βιργινίας, διὰ νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μία ἀπὸ τὰς ἐξαδέλφας της ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ ἐπίτηδες διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔκπακτον ἄνθος. Ἐν τούτοις ἡ μὶς Ὄσγουδ (ἔτσι ἐλέγετο αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη,) δὲν εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὸ τραῖνον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νά την φέρῃ, καί, ὅταν ἡ Βιργινία μᾶς το εἶπε, δὲν ἠξεύρω πῶς μας κατέβηκεν ἡ τρελὴ ἰδέα νὰ μεταμφιεσθῶ καὶ νὰ καμωθῶ πῶς ἤμουν αὐτὴ ἡ μὶς Ὄσγουδ, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν εἰς τὸ Κιμπασσέτον: πρωταπριλιάτικο αστεῖο, ἀριθμὸς δύο!...

«Ἡ Βιργινία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσα τὴν ἰδέαν μου, ἀμέσως ἐνθουσιάσθη, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θείας Ἐλλίζας, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιστρέψῃ, αἱ φίλαι μου μ' ἐστόλισαν ὅπως τὰς ὡδήγησεν ἡ φαντασία των. Μοῦ ἐφόρεσαν τὸ νυφιάτικο φόρεμα τῶν ἐπισκέψεων τῆς κυρίας Γκλίδδινς, τὸ ὁποῖον ἀπὸ εἰκοσαετίας σχεδὸν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸ φῶς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξετρύπωσαν εἰς τὰ βάθη μιᾶς ντουλάπας. Ἦτο ἀπὸ στακτὶ μεταξωτόν, στολισμένο μὲ δαντέλλες μαῦρες, μὲ μίαν οὐρὰν δύο μέτρα μεγάλην. Κατώρθωσαν μὲ τὰ πολλὰ νὰ τὸ ταιριάσουν ἐπάνω μου μ' ἕνα σωρὸ καρφίτσες, καὶ ἀφοῦ μὲ παρεγέμισαν μὲ βαμβάκια, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ τόσον χονδρὴ ὅσον ἦτο μίαν φορὰν ἡ κυρία Γκλίδδινς. Κατόπι, μ' ἐπουδράρισαν, μοῦ ἄσπρισαν τὰ φρύδια διὰ νὰ μὲ κάμουν ἀγνώριστη, καὶ μοῦ ἐσκέπασαν τὰ μαλλιὰ μὲ ἀλεῦρι, διότι ἡ μὶς Ὄσγουδ ἔχει κι' ὅλας ψαρὰ μαλλιά, ἂν καὶ δὲν ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ τὰ τριάντα. Ἕνα κτένισμα μὲ μίαν κτέναν βαλμένην ὀρθὴν εἰς τὸν κότσον, συνεπλήρωσε τὸ μασκάρευμά μου. Ἐκύτταξα εἰς τὸν καθρέπτην καὶ δὲν ἀνεγνώρισα τὸν ἑαυτόν μου.

«Ἀνεχωρήσαμεν. Ἡ Βιργινία καὶ ἡ Ξένη ἐγελοῦσαν σὰν τρελὲς εἰς ὅλον τὸν δρόμον. Ἐγώ, ἐσκεπτόμην ἂν θὰ κατώρθονα νὰ κρατήσω τὸν ρόλον μου μέχρι τέλους, καὶ ἄρχισα νὰ μετανοῶ λιγάκι ποῦ τον ἀνέλαβα. Μετενόησα πολὺ περισσότερον κατόπι, καθὼς θὰ ἰδῆτε!

«Ἡ αἴθουσα τῆς κυρίας Κούρτις ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ ἐστέκοντο γύρω εἰς τὸν κηρίωνά της καὶ ἔκαμναν τὸ ἐγκώμιον τῆς εὐμορφιᾶς του. Φανταστῆτε ἕνα ἄνθος κάτασπρο καὶ γυαλιστό, ποῦ μοιάζει λίγο μὲ τὸ νερόκρινον, ἀλλὰ πολὺ ὡραιότερον καὶ μεγάλο σὰν ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ· ἦτο θαυμάσιον!

«Ἀφοῦ εἰδοποίησε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν μητέρα της, μὲ παρουσίασεν ἡ Βιργινία εἰς τοὺς καλεσμένους καὶ τὰς καλεσμένας: «Ἡ μὶς Ὄσγουδ, ἐξαδέλφη μου, ἡ ὁποία ἦλθεν ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ», ἔλεγε. Κανένας δὲν μ' ἐγνώρισε! Μ' ἐκύτταξαν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρυά, καὶ ἐφάνησαν ὅτι μὲ ἤυραν νέαν τελείως κοθὼς-πρέπει. Δὲν ἐρχόμουν τάχα ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ; Εἶχα ὅλην τὴν ὑπεροχὴν ἡ ὁποία διακρίνει μίαν πρωτευουσιάναν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς ἐξοχῆς! . . .

«Ἡ μὶς Τόπλιφ μοῦ ἔκαμεν ὑποδοχὴν ἐγκαρδιωτάτην. Τίποτε ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ὑπεροψίαν της. Ἡ μὶς Ὄσγουδ, ἡ ὁποία εἶνε πλουσιωτάτη, ἦτο φυσικὰ τῆς τάξεώς της! Ἡ Χαρὰ μοῦ ἀπηύθυνε τὸ χαριέστερον τῶν μειδιαμάτων της. Ἡ Μάγια Σέλδεν μοῦ ἔκαμε δεικλὰ μίαν ὑπόκλισιν. Τέλος πάντων ὅλοι ἐγελάσθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάρολον. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσω τὰ γέλια ὅταν τὸν ἐκύτταξα, διότι τόσον καθαρὰ μοῦ ἔλεγαν τὰ μάτια του ὅτι μὲ εἶχεν ἀναγνωρίσῃ! Ἐζάρωνα τὰ φρύδια μου διὰ νά του δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ ἀφίσῃ ἥσυχη· ἀλλ' αὐτὸς ἐκαμώθη ὅτι δὲν ἐκατάλαβε τίποτε, καί, μισὴ ὥρα σωστή, δὲν μ' ἄφισεν ἀπὸ κοντά. Ἐτραβοῦσα κυριολεκτικῶς μαρτύριον διὰ νὰ κρατήσω τὴν σοβαρότητά μου. Αἱ δεσποινίδες ὅλες ἔλεγαν μεταξύ των ὅτι ποτὲ των δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν Κάρολον Πρέστων νὰ φέρεται μὲ τόσον θάρρος, ποῦ δὲν του ἔστεκε διόλου· ἀλλὰ οὔτε μ' αὐτὸ δὲν ὑπωπτεύθησαν τίποτε. Σήμερον ὁ Κάρολος εἶνε ὁ εὐνοούμενός των· τί διαφορά, ἀλήθεια, ἀπὸ πέρυσι! . . .

«— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε πολὺ εἰς τὸ Κιμπασσέτον, μὶς Ὄσγουδ, μοῦ εἶπεν ἡ Δόρα, ὅταν ἐτελείωσαν αἱ συστάσεις.

«Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ μου δείξῃ τὰ ἀξιοπερίεργα τῆς πατρίδος της, ὅπως κάμνει διὰ τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν τὴν ἴδιαν τιμὴν νὰ της ἀρέσουν.

«Ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀποκριθῶ παρὰ μὲ μονοσύλλαβα, διὰ νὰ μή με προδώσῃ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μου.

«— Καλέ, τί λέτε! ἀνέκραξα προσπαθοῦσα ν' ἀλλάξω τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας μου· ἀπεναντίας!

«— Εἶσθε πολὺ καλή, ἀπήντησεν ἡ Δόρα· τὸ Κιμπασσέτον εἶνε πολὺ ἀνιαρὸν αὐτὴν τὴν ἐποχήν.

«— Ἄ! ἐψιθύρισα, καὶ αὐτὸς ὁ κακο-Κάρολος ἐπανέλαβεν ὡς περιπαικτικὴ ἠχώ:—Ἄ!

«— Ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι, ἐξηκολούθησεν ἡ Δόρα μὲ συγκαταβατικὸν ὕφος, εἶνε ἀρκετὰ τερπνόν· ἔχω μερικὸς φίλας ποῦ θαυμάζουν ὑπερβολικὰ κάποιας τοποθεσίας του.

«— Ἀληθινά; εἶπα ἐγώ, γνωρίζουσα πολὺ καλὰ τί ἐννοοῦσεν.

«— Ναί, εἶπεν ἡ Δόρα, ἀλλ' αἱ φίλαι μου αὐταὶ δὲν ἔχουν κάμῃ ποτέ των ταξείδια· σεῖς ποῦ ἔρχεσθε ἀπὸ μακράν, θὰ εἴδατε βέβαια πολὺ καλλίτερα μέρη.

«Αὐτὸ πλέον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια διὰ τὴν Καίτην Χάκκετ. . .

«— Πῶς ὁμιλεῖς ἔτσι, Δόρα; ἀνέκραξε· γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι τὰ βουνά μας εἶνε ὡραῖα, καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμα ποῦ ἔχουν ταξειδέψῃ. Μὶς Ὄσγουδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸν τόπον μας, διὰ νὰ κρίνετε μόνη σας περὶ τῶν καλλονῶν του.

«— Χριστέ μου, τί φόρα ποῦ πῆρες! εἶπεν ἡ Χαρὰ γελῶσα, θαρρῶ πῶς ἀκούω τὴν Αἰμιλίαν Χώβ! Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ἡ Αἰμιλία; Δέν την βλέπω.

«Μὲ τί ἀδιάφορον ὕφος τὸ ἔλεγεν! Ἐφαίνετο καθαρὰ πῶς λίγο τὴν ἔμελε ἂν ἤμουν ἢ δὲν ἤμουν ἐκεῖ· δέν της ἦλθε κἂν ἡ σκέψις νὰ ἔλθῃ νά με πάρῃ διὰ νὰ ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ περίφημον ἄνθος. Μ' ἐλύπησεν ὁ τρόπος της, καὶ την ἐκύτταξα μὲ τόσην ἔκπληξιν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ πρὸς γνῶσίν μου:

«— Ἡ Αἰμιλία Χώβ εἶνε ἡ Ξανθίππη μας.

«— Ἡ Ξανθίππη σας! ἀνέκραξα μὲ τὴν καρδιά μου σφιγμένην καὶ μὲ τὸ κεφάλι μου ἀναμμένο.

«Ἐνόμιζα, ὅτι ὅλα ἐστρηφογύριζαν ἐμπρός μου. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νά με παρομοιάσῃ μὲ τὴν διεστραμμένην γυναῖκα τοῦ Σωκράτους! Ὤ, Χαρά!

«— Ἡ Ξανθίππη σας! ἐπανέλαβεν ὁ Κάρολος σὰν παπαγάλος σωστός· ἀλλὰ τὸν ἐκατάλαβα ὅτι ἦτο ἔξω φρενῶν ἐναντίον της.

«— Εἶνε μιὰ κυρατσίτσα ποῦ κατηγορεῖ ὅλα καὶ ὅλον τὸν κόσμον, ἐξηκολούθησεν ἡ Χαρά. Κάρολε Πρέστων, μή με κυττάζετε ἔτσι σὰν νὰ θέλετε νά με πνίξετε, τὸ ξεύρετε πολὺ καλὰ πῶς δὲν λέγω παρὰ τὴν ἀλήθεια.

«— Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν συμφωνῶ καθόλου μ' αὐτὸ ποῦ λέτε, ἐψιθύρισεν μέσα στὰ δόντια του ὁ Κάρολος.

«Ὤ! Χαρά, Χαρά, ἐσὺ ποῦ τόσον σ' ἀγαποῦσα, ἔτσι λοιπὸν μού το ἀνταπέδιδες; Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ὑπέφερα τόσον σκληρά: τί πικρὰ ἀπογοήτευσις! Μόλις καὶ μετὰ βίας ηὗρα τὴν δύναμιν νὰ σκύψω πρὸς τὸν Κηρίωνα διὰ νὰ κρύψω τὴν συγκίνησίν μου. Ὁ Κάρολος ἦλθε πρὸς βοήθειάν μου, καὶ διά νά μου δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθω, ἐκαμώθη ὅτι μοῦ διηγεῖτο κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἱστορίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουα, ἤκουα ὅμως τὴν Δόραν, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ μέρος μου.

«— Δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν διαγωγήν σου, Χαρά, τῆς ἔλεγε μὲ χαμηλὴν τὴν φωνήν· ποτὲ ἡ Αἰμιλία δὲν θὰ ὡμιλοῦσεν ἔτσι διὰ σέ, οὔτε διὰ καμμίαν ἄλλην. Συλλογίσου τί ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ ἡ μὶς Ὄσγουδ δι' αὐτήν!

«— Ὤ, ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, κλαίουσα σχεδὸν ἀπὸ τὴν σύγχυσίν της, μή μου ὁμιλεῖς ἔτσι, Δόρα, γιατὶ μὲ σφάζεις! Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια, καὶ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνεχθῶ ἀπὸ σὲ οὔτε τὸ ἐλάχιστον μάλωμα.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ ποταμὸς γίνεται πλατύτερος.

— Εἴμαστε στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος,

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερό.»

φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νά! δῆτέ το μόνοι σας, τὸ νερὸ εἶνε ἁλμυρό.

Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερό.

—Ναί, ναί, λέγει ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος εὑρίσκει τὸ νερὸ ὄχι τόσο γλυκὸ ὅσο τὸ κοκὸ ποῦ γλύφει.

Ὁ Παυλῆς ποῦ ἐδοκίμασε κι' αὐτὸς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ νερό, ὅπως οἱ ἄλλοι, δέν το εὑρίσκει καθόλου ἁλμυρό, ἀλλά, γιὰ νὰ μήν τον εἰποῦν πῶς εἶνε βλάκας, δὲν λέγει τίποτα. Ἄλλως τε, ὁ κύριος Γιαννάκης εἶνε πιὸ σοφὸς ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἀφοῦ τὸ λέγει αὐτὸς πῶς εἶνε ἁλμυρό, θὰ πῇ πῶς ἔτσι εἶνε.

«Κάνει ἄσχημον καιρό.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

— Ἀριστερὰ τὸ τιμόνι! φωνάζει ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος φοβᾶται μήπως προσεγγίσουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ ναυαρχίνα μὲ ὅλο της τὸ καμάρι βάζει ἀριστερὰ τὸ τιμόνι. Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ κουπί του. Ἡ βάρκα ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ τὴν πλώρη της. Ἡ κουπιὰ ποῦ ἐτράβηξεν ὁ Γιαννάκης ἔκαμε τὸν ἀφρὸ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπέμπη. Ὁ κύριος Μπέμπης ἐνοιωσε ποῦ ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό του μερικὲς σταλαγματιὲς νεροῦ καὶ λέγει ὅτι κάνει ἄσχημον καιρό.

— Μὰ ὄχι! λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναί, σοῦ λέω, φωνάζει ὁ Μπέμπης· ἅμα βρέχει, θὰ πῇ πῶς δὲν εἶνε ὡραῖος καιρός!

Ὁ Γιαννάκης τοῦ ἐξηγεῖ πῶς εἶνε μπόρα, καὶ ὁ Μπέμπης ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, ἀναγκάζεται νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος παρετήρησεν ὅτι, ὅσο λιγώτερο τραβοῦν τὰ κουπιά, τόσο καλλίτερα πηγαίνουν, σταυρώνει τὰ χέρια του μὲ ἡσυχη τὴν συνείδησίν του. Ἀλλὰ ὁ ποταμὸς ἐ-

πλάτυνε πολύ. Μόλις καὶ μετὰ βίας φαίνονται αἱ ὄχθαι του.

— Νὰ ὁ Ὠκεανός! φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναί, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἀπαντᾷ ἡ νυναρχίνα.

Ὁ Παυλῆς ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ποταμὸς εἶνε ξεχειλισμένος καὶ δι' αὐτὸ τὰ περίχωρα φαίνονται σὰν λίμνη· ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτα διὰ νὰ μὴν τὸν ἄρχίση στὴν κορτεῖδεία ὁ κυβερνήτης. Ἡ δεσποινὶς Κικὴ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐσυλλογίσθηκε νὰ πάρη μέσα στὸ καράβι καμμιὰ βαρέλα νερό. Ὁ Παυλῆς ἀπαντᾷ ὅτι δὲν βλέπει τὸν λόγον γιατὶ νὰ φέρη νερὸ στὸ ποτάμι.

Ὡρισμένως, αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Παυλῆς γιὰ τίποτε δὲν εἶνε ἄξιος, εἶνε ζῶον! . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ἦτο καλοκαῖρι, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἦτο καλοκαῖρι, διότι ἔξω στὰ λειβάδια τὰ εὔμορφα λουλούδια ἦσαν ἀνθισμένα, ἀμέτρητα, χιλιάδες, — ἄσπρα, κόκκινα, μαβιά, κίτρινα, μὲ ὅλα τὰ χρώματα, κ' ἔβαζαν τὰ δυνατά των ποιὸ νὰ φανῇ ὡραιότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Καί . . . κυττάξετε, καλέ, πῶς σκύβουν καὶ κρυφομιλοῦν, σὰν νὰ λέγουν κάποιο μυστικό, καὶ ὕστερα σείονται καὶ λυγίζονται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ—καὶ γελοῦν, θαρρεῖς πῶς ξεκαρδίζονται στὰ γέλια!

Τί συμβαίνει ἄρά γε;

Νά σας τὸ εἰπῶ ἐγώ. Σκοπεύουν νὰ δώσουν χορό, ἀπόψε κι' ὅλας· καὶ τὸ γεροντάκι τὸ ποταμάκι, ποὺ μισοκοιμισμένο, μουρμουρίζει καὶ πηγαίνει, ἐξύπνησεν ἀπὸ τὰ γέλια τῶν καὶ τοὺς ὑπεσχέθη νὰ τα βοηθήση:

— Θὰ τρέχω τραγουδιστά, εἶπε.

Καὶ τὰ πουλάκια, ὅταν ἄκουσαν τὰ χάχανά των, ἐπροσφέρθησαν νὰ παίξουν ὁτερη μουσική.

— Μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως (ἐπρόσθεσαν μὲ πονηρίαν) νὰ χορεύετε ἐσεῖς σύμφωνα μὲ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς μας!

Καὶ ὅταν ἐβράδυασε, κ' ἐβγῆκε τὸ ἀσημένιο ὁλοστρόγγυλο φεγγάρι κ' ἔρριξεν ἐπάνω των τὲς φωτεινὲς ματιές του, τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὸ θέαμα, ὥστε ἔδιωξεν ὅλα τὰ συννεφάκια ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κ' ἔφεξε σὰν ἡμέρα.

Καὶ τότε ἄρχισε τὸ πανηγῦρι καὶ ὁ χορός. Τὰ λουλούδια, πιασμένα χέρι-χέρι, ἔσκυβαν χαριτωμένα τὰ κεφαλάκια των καὶ ἐπηδοῦσαν ἐλαφρὰ κ' ἐχόρευαν σὰν κοριτσάκια, κ' ἐγελοῦσαν, κ' ἐγελοῦσαν κ' ἐστροβίλιζαν μὲ τὴν εὔθυμη μουσικὴ τῶν πουλιῶν καὶ μὲ τὸ ἀδιάκοπο γλυκὸ τραγοῦδι ποὺ ἐμουρμούριζε τὸ ποταμάκι.

Καὶ ἔτσι ἐπέρασεν ἡ νύχτα πολὺ γρήγορα, ἕως ὅτου οἱ χορευταὶ καὶ αἱ χορεύτριαι, κουρασμένοι ὅλοι, ἐνύσταξαν κ' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν... καὶ ἐμαράθηκαν . . .

Τὰ πουλάκια ἔπαυσαν τὴν μουσικήν, κ' ἔκρυψαν τὰ κεφαλάκια των στὲς φτερουγίτσες των ἀποκάτω, καὶ τὸν ἐπῆραν βαρειὰ τὸν ὕπνον, ἕως ὅτου ὁ ἥλιος τὰ ἐξύπνισε νὰ ξαναρχίσουν νέα τραγούδια. Τὸ ποταμάκι ὅμως δὲν ἔπαυσε τὸ μουρμούρισμα. Ἡ ἐργασία του δὲν εἶχε τελειώση.

Καί, ὅταν τὸ πρωὶ ἦλθαν οἱ χωρικοὶ στὸ λειβάδι, τοὺς ἄκουσε ποὺ εἶπαν μὲ λυπητερὴ φωνή:

— Ποιὰ κακόπαιδα ἦρθαν ἐδῶ κ' ἐμάζεψαν τὰ λουλούδια κ' ὕστερα τὰ πέταξαν ἄσπλαχνα καὶ τ' ἄφισαν νὰ μαραθοῦν;

Ἀλλὰ τὸ ποταμάκι δὲν ἔβγαλε μιλιά, οὔτε τὸ φεγγάρι. Ἐκράτησαν τὸ μυστικὸ καὶ δὲν το εἶπαν κανενός! Μόνον ἐσεῖς κ' ἐγὼ γνωρίζομεν τί συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΛΩΠΕΚΙΔΗΣ

ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

. . . Δὲν εἶνε ἁμαρτία! - λέγει μία παροιμία τοῦ λαοῦ.

Καὶ ὅτι ἀληθεύει αὐτὴ ἡ παροιμία, ἀποδεικνύεται ἀπὸ ἓν ἐπεισόδιον τοῦ μεγάλου μουσικοῦ Ἀββᾶ Λίστ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἔπαιζε πιάνο μὲ τέχνην ἀπαράμιλλον καὶ σχεδὸν ὑπερφυσικήν, ἀλλ' ἦτο καὶ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν μεγάλην καὶ ἐλεήμονα.

Μία νεαρὰ Γερμανὶς πιανίστρια ἔκαμνε πρὸ ἐτῶν πολλῶν τὴν καλλιτεχνικὴν περιοδείαν της εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Γερμανίας, καὶ συνέρρεε κόσμος ἄπειρος διὰ νὰ την ἀκούση, διότι ἔβαζεν εἰς τὰ προγράμματά της ὅτι ἦτο μαθήτρια τοῦ Λίστ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο ἀληθές.

Φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς μίαν πόλιν, καὶ ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ τοιχοκολληθοῦν τὰ προγράμματά της, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀνακαλύπτει, πρὸς ἄπειρον φρίκην της, ὅτι μεταξὺ τῶν νεοφερμένων ξένων ἦτο καὶ ὁ Λίστ ὁ ἴδιος! Συνέβαινε δὲ τοῦτο κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς συναυλίας της. Τί νὰ κάμῃ;—δὲν ἤξευρε. Τὸ ψεῦδος τῶν προγραμμάτων θὰ ἀπεκαλύπτετο, καὶ φυσικὰ διέτρεχε κίνδυνον νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς διὰ τὸν δόλον της. Ἐσκέφθη τότε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Λίστ καὶ νὰ τῳ ἐξομολογηθῇ τὸ ἁμάρτημα ποὺ ἔκαμε. Ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τον ἰδῇ καὶ νὰ τῳ ὁμιλήση. Καὶ ὅταν τὴν ἐδέχθη ὁ Ἀββᾶς, ἔπεσε γονατιστὴ ἐμπρός του καὶ τῳ διηγήθη κλαίουσα πῶς εἶχε μείνει ὀρφανὴ καὶ πτωχή, πῶς ἐπροσπάθησε νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μὲ τὸ μουσικόν της τάλαντον, καὶ πῶς εὕρισκεν ὅλας τὰς θύρας κλεισμένας, ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ἀπεφάσισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἦτο μαθήτριά του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ ἐπιτυχίαι της ἦσαν θριαμβευτικαί.

—Καλά, καλά, εἶπεν ὁ ἔνδοξος μουσικός. Σκούπισε τώρα τὰ δάκρυά σου καὶ ἔλα νὰ ἰδοῦμεν τί ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Παῖξε ν' ἀκούσω, σὲ παρακαλῶ, ἕνα ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ πρόκειται νὰ παίξῃς αὔριο βράδυ.

Ἡ νεαρὰ πιανίστρια ἐκάθησεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἔπαιξεν ὅσον καλλίτερα τῆς ἐπέτρεπαν ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησίς της. Ὁ μέγας Λίστ τὴν διώρθωνε κάπου-κάπου καὶ της ἔδιδε τὰς καταλλήλους συμβουλάς, ὅσην ὥραν ἐκείνη ἔπαιζεν. Ὅταν δὲ τὸ μουσικὸν κομμάτι ἐτελείωσεν, εἶπε:

—Τώρα, κόρη μου, ἐπῆρες ἕνα μάθημα, καὶ ἑπομένως εἶσαι μαθήτρια τοῦ Λίστ.

Γεμάτη ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην, ἡ πιανίστριά μας δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήση καὶ πῶς νὰ τον εὐχαριστήση, ὅταν ὁ Λίστ τὴν ἠρώτησεν ἂν εἶχε τυπωθῇ τὸ πρόγραμμά της.

—Ὄχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ἡ πιανίστρια.

—Τότε, ἐπρόσθεσεν ὁ Λίστ, νὰ ἀναγγείλης ὅτι θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν σου καὶ ὁ διδάσκαλός σου καὶ ὅτι τὸ τελευταῖον κομμάτι θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν Λίστ. . .

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ψεῦδος τῶν προγραμμάτων της μετεβλήθη εἰς ἀλήθειαν, καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ σφάλματός της ὄχι μόνον ἔφερε τὴν συγγνώμην, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυτιμοτάτην συνδρομὴν τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Τυπόνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς:

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τῶν 'ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωρος*)

Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μὲ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὡραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 74ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 4 Μαΐου 1902 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου π. ἔ. δημοσιευθεισῶν 224 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαλκιδεύς Δημοκοντόρος, 194 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, 171 [8Ε].—Σίδ, 132 [7Ε].—(Ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, μὲ λύσεις 186 [9Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Β' Βραβείου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 69ον Διαγωνισμόν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλεὶς τοῦ Πόντου, 128 [6Ε].—Γλυκεῖα Καρδία, 127 [6Ε].—Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ, 96 [5Ε].—(Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, μὲ λύσεις 122 [6Ε], καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, μὲ λύσεις 112 [6Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Γ' Βραβείου, ὁ μὲν εἰς τὸν 70όν, ὁ δὲ εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δρῦς τοῦ Κάμπου, 90 [5Ε].—Ὀμίχλη, 80 [4Ε].—Ἄνθος τοῦ Μαΐου, 65 [4Ε].—Χωλὸς Διάβολος, 56 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τυδεύς, 40 [3Ε].—Ἑλληνικὸν Ἔδαφος 35 [2Ε] —Μεσημβρινὴ Ἀκτή, 33 [2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρίκα Δ. Πιπινοπούλου, 176, [8Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀμαρυλλίς, 160 [8Ε].—Ἕλλην Σημαιοφόρος, 155 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουκσιμόδος, 146 [7Ε].—Ἄσπρο Ποντικάκι, 144 [7Ε].—Μικρὸς Μυρθιανός, 126 [6Ε].—(Ἡ Πικραμένη Καρδούλα, μὲ λύσεις 148 [7Ε], καὶ τὸ Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, μὲ λύσεις 147 [7Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη ἡ μὲν Γ' Βραβείου εἰς τὸν 70ὸν ὁ δὲ Β' Βραβείου εἰς τὸν 69ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βασίλισσα τῶν Δίθέρων, 103 [5Ε].—Ἀθῴα Καρδία, 101 [5Ε].—Πεπρωμένον, 93 [5Ε].—Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν, 90 [5Ε].—Μικρὰ Ἀνθοκόμος, 82 [4Ε].—Κατσαρομάλλω, 71 [4Ε].—Καρδινάλιος Ρισελιέ, 63 [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κύκνειον Ἆσμα, 42 [3Ε].—Κόλπος τῆς Ἀτταλείας, 39 [2Ε].—Ἀγνὸ Περιστεράκι, 38 [2Ε].—Ξεδιδωμένη, 35 [2Ε].—Ἐσθὴρ Σιακῆ, 33 [2Ε].—Κωνστ. Δ. Μακρῆς, 32 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωσταντῖνος Τρεπεκλῆ Κατσαβέλης, 179 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κορυθιακὸν Κῦμα, 105 [5Ε].—Ζώρλιγκ, 91 [5Ε].—(Ὁ Κάβο Κοράκας, μὲ λύσεις 145 [7Ε] καὶ οἱ Ἀδελφοὶ Α. Θερειανοῦ, μὲ λύσεις 134 [7Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Β' Βραβείου ὁ μὲν εἰς τὸν 70ον οἱ δὲ εἰς τὸν 69ον Διαγωνισμόν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς Βιολιστής, 81 [4Ε].—Πούλιο-Δράκος, 80 [4Ε].—Ἰωάννης Β. Ἀτένας, 76 [4Ε].—(Ὁ Καρδιογνώστης, μὲ λύσεις 78 [4Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Β' Βραβείου εἰς τὸν 73ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θησαυρὸς τῶν Κυθήρων, 61 [3Ε].—Χειμωνιάτικος Ἥλιος, 45 [3Ε].—Λευκὸν Κρίνον, 42 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἥρως Θησεύς, 33 [2Ε].—Πειραϊκὸς Ἀστήρ, 30 [2Ε].—Μινώταυρος 22 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων: Ἄναυρος, 1.—Ἑσπερινούλα, 18.—Εὐφυὴς Βλάξ, 16.—Κελαϊδίστρα 9.—Σάββας Κέντρος, 6.—Κρᾶθις, 6.—Λευκὴ Ἀκακία, 8.—Μάγκα τῶν Παρισίων, 10.—Μελιχρὰ Ἀκτίς, 3.—Μικρασιάτης, 14.—Οἰδίπους Τύραννος, 9.—Παρήγορος Ἄγγελος, 8,—Πράσινο Χαβιάρι, 13.—Σεμνὴ Κόρη, 10.—Σπάθη τοῦ Ἀρτανιάν, 6.—Λεωνίδας Γ. Χάλδας, 21.

Δήλωσις.—Ὡς λύσεις ὀρθαὶ ἐμετρήθησαν *μόνον* ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι συνεφώνουν *καθολοκληρίαν* πρὸς τὰς δημοσιευθείσας εἰς τὴν «Διάπλασιν.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πενταετὴς Γιαννάκης ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι.

— Γιαννάκη, τοῦ λέγει ἡ ἀδελφή του, βάλε γρήγορα τὰ χέρια σου μέσα στὸ σκέπασμα, γιατὶ βήχεις.

— Μὰ τί, ἀπαντᾷ ὁ Γιαννάκης, μήπως βήχω μὲ τὰ χέρια;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος.

* * *

Σκέψις τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*, ἑτοιμαζομένου διὰ περίπατον: «Ἂς βάλω μέσα στὸ καινούργιο μου καπέλο αὐτὸ τὸ καθρεπτάκι, νὰ βλέπω στὸ δρόμο πῶς μοῦ πηγαίνει.»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζακπέδος.

* * *

Ὁ καθηγητής: — Πόσων εἰδῶν μετοχὰς ἔχομεν;

Ὁ Ἄγγελος τῆς Χαρᾶς: — Κατηγορηματικάς, παραθετικὰς καὶ . . . λαχειοφόρους!

Ἐστάλη ἀπὸ το Πράσινο Χαβιάρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΙΠΟΝ, μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία θὰ ἔλγε τὴν 31 Μαΐου, παρετάθη *μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου*. Μὴ λησμονῆτε ἐπίσης, ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας τὴν καλλιτέραν ἐποχὴν διὰ ξεσπάθωμα,—τὰς Διακοπάς,—καὶ λάβετε ἀπὸ τώρα τὰ μέτρα σας διὰ νὰ ἐνεργήσετε ἐγκαίρως.

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον *Ἀπόλλων* διὰ τὸν φίλον μου Θ. Χ' Γ.—Ἀδυνατῶ ὅμως νὰ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον μοῦ προτείνει ἡ φίλη μου *Μαρία Στασιοπούλου*, καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλη κανὲν ἄλλο, ὀλιγώτερον φοβερόν . . .

Λυπρότατον ἄγγελμα μοῦ ἀναγγέλλει σήμερον ὁ φίλος μου *Ἀλέξανδρος Χαρίτος*,—τὸν θάνατον τῆς δεκαοκταετοῦς ἀδελφῆς του Πολυξένης, ἐπισυμβάντα πρὸ δύο μηνῶν. Ἡ μακαρῖτις φίλη μου ἦτο εὐπαίδευτος κόρη, μὲ πολλὰ προτερήματα καὶ μ' αἰσθήματα λαμπρά. Τὰ συλλυπητήριά μου πρὸς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν της.

Ξεύρετε ποία εἶνε ἡ μεγαλητέρα ἀπειλὴ τοῦ μπαμπᾶ τῆς *Ἀνελπίστου Χαρᾶς*; ὅτι θά της παύση τὴν Διάπλασιν. «Μόνον αὐτὸ ἀρκεῖ, — μοῦ γράφει ἡ φίλη μου· — τὰ πάντα κατορθόνω, μόνον ποῦ το ἀκούω. Ὅταν συλλογισθῶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ το κάμῃ, τρέμω σύσσωμη . . . τέλος ἄς μή το συλλογίζωμαι.» Ὄχι, νὰ το συλλογίζεσαι καὶ νὰ εἶσαι πάντα ἐπιμελὴς καὶ φρόνιμη, ἀφοῦ διαφορετικὰ σὲ περιμένη τόσον σκληρὰ τιμωρία . . .

Τρελὸ Ναυτάκι, ὅλα καλὰ καὶ ἅγια· εἰπέ μου ὅμως μὲ τί τρόπον εἰμπορῶ νὰπαντήσω εἰς ὅ,τι δήποτε ἐξ ὅσων μοῦ γράφεις σήμερον, χωρὶς νὰ μυρισθοῦν τὸ ψευδώνυμόν σου; Ἐδῶ σὲ θέλω! Νομίζω ὅτι, ἡ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, ἢ νὰ μὴν ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν νὰ σου ἀπαντῶ. Διαφορετικὰ θά σε ἀνακαλύψουν.

Ἄκουσε, φίλε μου *Δο-ρὲ-μί*. Τὸ *Ἀνδρείκελλον*, ἂν καὶ του ἔγραψα ὅτι ὀφείλει τέσσαρα τετράδια, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν εἶνε τὸ ἰδικόν σου, δὲν ἐφρόντισεν ἕως τώρα νὰ τὰποδώσῃ. Ἄλλο τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω, παρὰ νὰ μὴ δημοσιεύω νέας προτάσεις του ἐφ' ὅσον καθυστερεῖ τὰ ὀφειλόμενα.—Ὡραία ἡ παράφρασίς σου.

Σχετικῶς μὲ τὸ «Φουστάνι» ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενον φύλλον, ὁ *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν* κάμνει τὴν σκέψιν, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κοπιάζοντες δὲν κοπιάζουν διὰ τὸ φουστάνι, ἀλλὰ . . . διὰ τὴν τσέπην των. Διότι ὅλοι πληρόνονται. Ἰδοὺ μία σκέψις, ἡ ὁποία φαίνεται ὀρθὴ ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ δὲν εἶνε. Πρέπει νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα κάπως ὑψηλότερα. Ἡ ἀντιμισθία τῶν ἐργατῶν εἶνε τὸ ψωμί, μὲ τὸ ὁποῖον διατηροῦνται εἰς τὴν ζωήν. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ὁ κόπος, κοινωνικῶς, δὲν χάνει τὴν ἀξίαν του. Κάθε ἄνθρωπος, βλέπετε, κοπιάζει διὰ τὸν ἑαυτόν του,—ναί, δὲν το ἀρνοῦμαι,—ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους του. Αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις τῆς κοινωνίας. Ἡ μόνη παρατήρησις ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν*, εἶνε ὅτι καὶ τὸ κοριτσάκι ποῦ ἔχει τὸ φουστάνι, ἀνταποδίδει τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ κόπους, κοπιάζον κ' ἐκεῖνο ἐν τῷ κύκλῳ του κ' ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του.

Ὁ φίλος μας *Γιαμτσιμτσίκος* ἔφυγεν εἰς τὴν Γερμανίαν. Πηγαίνει νὰ σπουδάση ἐκεῖ τὴν ὡραίαν τέχνην τοῦ μακαρίτου πατρός του. Τοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ.

«Σ' εὐχαριστῶ, Διαπλασίς μου, — μοῦ γράφει ἡ *Ξενιτευμένη Τραπεζουντία*,—διότι ἔγινες αἰτία κ' ἐγνωρίσθηκα μὲ τὴν *Ξενιτευμένην Σινωπίδα* κ' ἐγίναμεν αἱ στενώτεραι φίλαι. Χιλιάκις τῆς ἡμέρας σ' εὐχαριστῶ. Μὰ εἶνε πρόβλεψις ἐκεῖνοι ποὺ δὲν λαμβάνουν Διάπλασιν, σ' ὀρκίζομαι!» — Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως ποῦ θυμᾶσαι τὸ κοριτσάκι του.

Παρήγορε Ἄγγελε, ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἀρ' ἑνὸς τὸν 19ον τόμον μου, ὅπου πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐδημοσιεύθη *αὐτολεξεὶ* ἡ Ἄσκησις ποὺ μου ἔστειλες, καὶ ἀρ' ἑτέρου τὴν ἐπιστολήν διὰ τῆς ὁποίας διαμαρτύρεσαι καὶ μὲ βεβαιώνεις ὅτι παλαιούς μου τόμους δὲν ἔχεις, καὶ ὅτι ἂν εἶχες δὲν θὰ κατεδέχεσο νὰ κλέψῃς ἀπὸ αὐτούς, καὶ μου ὁρκίζεσαι ὅτι ἦλαι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί σου καὶ ὅτι οὔτε κἂν σ' ἐδωρήθησε κανείς. Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ πιστεύσω; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξεύρω οὔτε κ' ἐγώ!

Ἐδιάβαζα τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν, *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος* [ΕΕ] κ' ἔτριβα τὰ μάτια μου. . . Ὄχι, ἔτσι τὸ λέγω, δὲν μ' ἐξέπληξε καθόλου. Διότι δὲν ἐπίστευσα αὐτὰ τὰ ὁποῖα, εἴτε ἐν γνώσει σου εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ σου, μοῦ ἔγραψεν ὁ ἀδελφός σου. Καὶ δι' αὐτό, εἴδες, δὲν ἔγραψα λέξιν, — εὐτυχῶ!

Ἡ *Σπίθα-Τίνα* — ἡ ὁποία τὲς περασμένες εἶχε τὰ γενέθλιά της, — μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Πόλι. Καὶ ξεύρετε τί θά μου φέρῃ σὰν ἔλθῃ

ἀπὸ ἐκεῖ, ποῦ ἔχει ἕνα σωρὸ γνωστοὺς καὶ φίλους ; Ὅσους μπορέσῃ περισσοτέρους συνδρομητάς. Καὶ πρισθέτει : «Γιὰ καλό τους· ὄχι γιὰ δικό σου !»

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νανταλλάξουν : ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Τζιριτζάντζουλαν, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Χρυσῆν Ἅρπαν*· — ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἀτθὶς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*· — τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν, Ἰδανικὴν Γλυκύτητα, Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ροδίαν Κυνηγέτιδα* καὶ *Ἑλληνικὸν Ἴον*· — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου. Ἀσπῖδα τῆς Ἀθηνᾶς, Ψάραν Λούλαν, Κεντρὶ* καὶ *Κουασιμόδον*· — ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Σίδ, Λησμονημένην, Φουγάρο τῆς Εὐγενίας, Πύργον Ἄϊφελ* καὶ *Μιράντα*· — ἡ *Τζιριτζάντζουλα* μὲ τὸν *Ξανθὸν Βόσκον, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Σίδ, Μέλλοντα Δόκιμον* καὶ *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*· — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως* μὲ τὴν *Ψάραν Λούλαν, Ἄλσος τῆς Κηφισσιᾶς, Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων*· — ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἀμνὸν τοῦ Ὀλύμπου* καὶ *Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον*· — ἡ *Νηρὴς τῶν Δασῶν* μὲ τὸν *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς, Θερινὴν Πρωΐαν. Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Κουστάντιανὸν Χαλβᾶν*· — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι, Θεσσαλικὸν Ἄνθος* καὶ *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης*· — τὸ *Ζωντανὸν Ἄνθος* μὲ τὸ *Μπελφατσινάκι τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ, Ποιητρόγατον* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Ἐπιμονημένην Ἱππότην τοῦ Λονδίνου, Ἱππότην τῆς Χίου, Ρόδιον Ἱππότην* καὶ *Μαῦρον Ἱππότην*· — ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* μὲ τὸν *Ὑψιπέτην Ἀετόν, Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγαλλόγγιον* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν*· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*· — τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τοῦ Πειραιῶς* μὲ τὴν *Ζαπτίδα, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Κυρίαν* μὲ τὰς *Καμελίας*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Φιλόπατριν Ἰάδα, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Νιαγάραν, Ὡραίαν Χαλκίδα* καὶ *Σβυσμένο Ἀστέρι*· — τὸ *Σπήλαιον Δοναρ, Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ, Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ, Κεντρὶ* καὶ *Νυκτοκόρακα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα *διὰ τοῦ Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους* της : *Πανταχοῦ Παρόντα* (ὅ,τι μοῦ στέλλεις τὸ λαμβάνω τακτικὰ καὶ μὴν ἀνησυχῇς) *Παλλάδα* (ὡραῖον τὸ Π. *Πνεῦμα*· κ' ἐγὼ ἀπόρησα δι' ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἦτο εἰρωνική·) *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* (ἔστειλα· ὅλας τὰς σχετικὰς ὁδηγίας, λεπτομερέστατα, εὑρίσκεις εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ συνδρομητοῦ, εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου·) *Τζὼν-Μπουλ* (ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ περιμένῃς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων, διότι ἀπὸ τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ὄχι, περὶ ξεσπαθώματος δὲν με εἰδοποίησαν· εὐχομαι τὰ ἄριστα εἰς τὸν Σύλλογόν σας· βεβαίως θὰ διαπρέψῃ, ἀφοῦ ἀποτελῆται ἀπὸ τόσον καλὰς κ' ἐνθουσιώδες φίλας μου·) *Ριγολέττον* (ἄ, δι' αὐτὸ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν ; κάθε ἄλλο ἠμπορεῦσα νὰ φαντασθῶ· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· ὁ «Πλοίαρχος» περιέχεται εἰς δύο τόμους·) *Γεώργιον Βαφειαδάκην* (καλὸς ὁ Λεξίγριφός σου, ἀλλὰ ρίψε μιὰν ματιὰν εἰς τὸν Ὁδηγόν, νὰ ἰδῇς πότε ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς·) *Λεκιασμένην Πελερίναν* (ἔστειλα·) *Μικρὰν Τρελούλαν* (μὴν πικραίνεσαι, καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποῦ ἔχεις, γρήγορα θὰ προοδεύσῃς καὶ θὰ εἰμπορῇς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς· πρὸς τὸ παρόν, γράφε μου συχνά, νὰ συνεθίσῃς·) *Ζημιόγαταν, Μαριάνθην Βασιλοπούλου* (ἔστειλα·) *Κουκουναροθρεμμένον* (ὁ Ἀνανίας θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ του στείλῃς . . . κουκουνάρια·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (εὔχομαι ἡ ἔμπνευσίς σου νὰ κριθῇ εὐτυχής·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· θὰ προσέξω εἰς τὴν Ἔκθεσιν καὶ θά σε ἀνακαλύψω· ἀλλὰ πῶς σε παριστάνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία ; σ' ἐρωτῶ, διότι θὰ εἶνε βέβαια πολλαί·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (τὸ ἔλαβα καὶ θὰ περιληφθῇ·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου, Ἰδεῶδες Κυκλάκι* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἔγινε καλὰ τὸ *Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν* ; εἰπέ του ὅτι *Αἰνίγματα* δὲν εἶνε δεκτά· ἀλλ' αἱ προτάσεις του θὰ δημοσιευθοῦν·) *Χριστόφορον Λάσκαριν* (δὲν ἐπιτρέπεται· ἂν ἤθελες μὲ ψευδώνυμον, μάλιστα· αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται μόνον μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, διότι τὸ Γραφεῖόν μου δὲν εὐκαιρεῖ νὰ κρατῇ λογαριασμούς·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (καὶ αὐταὶ αἱ ὡραῖαι πληροφορίαι . . . πρέπει νὰ πληρωθοῦν·) *Λευκὸν Κρίνον* (ναί·) *Μεγιστέα* (λοιπὸν «καὶ εἰς ἀνώτερα·» ὡραῖα τὰ λέγεις, ὅτι ἂν εἶχα καὶ Διαγωνισμὸν ἀλλαγῆς διευθύνσεως, βέβαια θὰ ἔπερνες τὸ πρῶτον βραβεῖον·) *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* (βεβαίως, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν θὰ πληρόνουν διὰ τὰς Πληροφορίας πέντε λεπτὰ τὴν λέξιν·) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* ([ΕΕ] καὶ ἂν δὲν ἤξευρα τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἤρκει νὰ με πείσῃ δι' αὐτὴν ἡ σημερινὴ ὡραία κ' εὐγενὴς ἐπιστολή σου·) *Φιλελεύθερον Κρῆτα* (ἔστειλα· εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν *Ἐξόριστον Ἕλληνα*·) *Ζαππίδα* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· μόνον τὰς παρακλήσεις σου δὲν εἰμπορῶ νὰ τας ἐκτελέσω ὅλας, καὶ γνωρίζεις πλέον διὰ ποῖον λόγον . . .) *Μεσολογγιτάκι, Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ στέλλῃς 25 λεπτὰ δι' ἕκαστον τετράδιόν σου,—ἀντὶ τῶν 10,— διὰ νὰ σοῦ τὰ στέλλω ἐντὸς φακέλου κλειστοῦ, ὡς ἐπιστολάς·) *Χωλὸν Διάβολον* (αἱ πρόοδοί σου, βλέπω, εἶνε μεγάλαι· καὶ ἀφοῦ τὸ πόδι ἔγινε καλά, ὅλα θὰ πᾶνε καλά·) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* (κ' ἐγὼ ἀπόρησα μὲ τὴν συστολήν σου· νὰ κυττάζῃς ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ μὴ τολμᾷς νὰνοιξῇς ; πολὺ πρᾶγμα ! ὅταν ξανάλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐλπίζω νὰ σε ἰδῶ·) *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα, Αὔραν τοῦ Πηλίου, Κόκκινον Κρίνον* (τὸ ἔλαβα·) *Δρῦν τοῦ Παρασοῦ* (εἶνε συνδρομήτρια καὶ ἔχει ψευδώνυμον·) *Λόρδον Κίτσενερ, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς* (τὸ «Ἀηδονάκι» μοῦ ἄρεσε καλλίτερα· μὴ γράφῃς ἔτσι γρήγορα διὰ νὰ μὴ χαλάσῃς τὸ γράψιμόν σου· ἡ ταχυγραφία σου, ξεύρεις, εἶνε πάρα πολὺ δυσανάγνωστος· αὐτὸ παθαίνουν συνήθως οἱ καλλιγράφοι·) *Καρδιογρώστην* (ἔχει καλῶς·) *Ὀλυμπον* (λαμπρὰ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ μου γράφῃς συχνά, ἀφοῦ ἔμαθες πλέον πῶς γράφουν πραγματικῶς, ἡ ἐπαρχία σας ὀφείλει ἕναν ἀνδριάντα εἰς τὸν Ρήγαν·) *Ἔρδοξον Μεσολόγγιον, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* (ὄχι·) *Μικρὸν Ναύαρχον* (εἰς τὸ προσεχές·) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔστειλα·) *Ναυτόπουλον τοῦ Αἰγαίου* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 *Μαΐου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

290. Λεξίγριφος.

Ἄρθρον κοινὸν τὸ πρῶτόν μου
ὅπλον τό δεύτερόν μου,
Καὶ λίθος τις πολύτιμος
εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρδιογνώστου

291. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι εἷς ἐκ τῶν σοφῶν·
Ἂν μαλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Ἕνα ζῷον φοβερὸν
Σχηματίζεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πράσινο Χαβιάρι.

292. Τονόγριφος.

Λύσε καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον·
Εἶμαι μιὰ νῆσος στὸ Αἰγαῖον,
Ἂν ὅμως ὀξυτονισθῶ,
Ἀφεύκτως πρέπει ... νὰ πλυθῶ !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελπούσης.

293. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ σοῦ το δώσῃ ἡ [νῆσος·
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε πτηνόν, πού το γνωρίζεις [ἴσως.
Τὸ τρίτον κάποιος ποῦ ποτέ . . . ποτὲ δὲν [μεγαλόνει,
Τὸ ἄλλο τρέξιμον νεροῦ, — κι' ὁ ρόμβος τε- [λειόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας.

294. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος.

+ ★ ★ ★ ★ = Δενδρύλλιον.
★ + ★ ★ ★ = Κάτι διαφανές.
★ ★ + ★ ★ = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
★ + ★ ★ ★ = Ὄρος νήσου.
+ ★ ★ ★ ★ = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρυστάλου.

295—296. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ ὥρα διὰ 4 μεταμ. νὰ γίνῃ *μήν*,
2.— Ὁ *μὴν* δι' 7 μεταμ. νὰ γίνῃ *ἔτος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

297. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

Ἐξεταζόμενος ὁ μικρὸς Νῖκος εἰς τὴν ἀριθμητικήν, ἀπήγγειλε κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμούς : 8, 15, 7, 1, 3, 4, 12, 8, 1, 9, 10, 17, 7, 1, 5, 6, 6, 0. — Τί του εἶχαν δώσῃ νὰ κάμῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος.

298. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς Τουρκίας.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Ἀργοναύτης. 3, Κάτι ἀδύνατον διὰ τοὺς ἀνθρώπους. 4, Ἔντομον. 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 6, Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

299. Φωνηεντόλιπον.

χρστν - ργτς - νκρν - θμτζς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ.

300. Γρῖφος.

κε
κε κε
Τ' κε Ο κε Ρ S τί ;
κε κε
κε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρεβώδους Νυκτός.

301. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 180 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς, ἄνευ περιγραφῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίδου 1903.